

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 10 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΤΗΣ.

ΑΔΡΑΝΕΙ ΜΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ἡ Βασιλικὴ ὑπογραφή ἣτις ἐδόθη εἰς τὸ Διάταγμα τῆς μεταθέσεως τοῦ Βίσαγγελέως τῶν Ἑρετῶν δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων ὑπογραφῶν αἰτινες τόσῃν ἀξίαν κατήντησαν νὰ ἔχουν, ὥστε νεοφώτιστος διπλωμάτης παρεκάλεσε τὸν Βασιλέα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ διρισμοῦ του ὅταν τοῦ φέρουν νὰ ὑπογράψῃ τὴν παῦσίν του ἀντὶ μιᾶς νὰ δώσῃ δύο. Καλῶς γνωρίζομεν ὅτι οὐδεμία ὑπουργικὴ ἐφημερίς διέψευσε τὸ πρὸς τὸν πρῶτον ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἀπευθυνθὲν Βασιλικὸν γράμμα, δι' οὗ ὁ ἡγεμὼν συνίστα τὴν αὐστηρὰν καταδίωξιν τῶν ἐνόχων ἐν τοῖς Βελενδζαϊκοῖς. Ὁ ἡγεμὼν λοιπὸν ἐπίσθη ὅτι τὸ ἀνακαλυφθὲν ἐγκλήμα δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων, διότι ἄλλως διὰ πάσαν εἰδήσιν νέου ἐγκλήματος θα εἴχομεν καὶ νέον βασιλικὸν γράμμα. Ὁ ἡγεμὼν ἐπίσθη ὅτι οἱ πλόκαμοι τῶν Βελενδζαϊκῶν ἔφθανον μέχρι τῶν Συμβούλων του, καὶ ἐπειδὴ ἡ δικαιοσύνη λίαν κακῶς καὶ λίαν ἀντισυνταγματικῶς διατελεῖ ὑπὸ τὴν φανερὰν ἢ κρυφίαν κυβερνητικὴν ἐποπτείαν, ἔσπευσε νὰ χωρισθῇ εἰς τὴν περιστασίαν αὐτὴν ἀπὸ τῶν Συμβούλων του καὶ νὰ παραστῇ εἰς Ἐξουσία ἀπέναντι Ἐξουσίας. Καὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐκ τῶν μυστηριωδῶν μηχανισμῶν τοῦ Συντάγματος, τὸν ὁποῖον ἐν Ἑλλάδι δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν καλῶς. Ὁ Βασιλεὺς ὅστις φαίνεται ταυτιζόμενος μετὰ τῶν συμβούλων του, ὁ Βασιλεὺς ὁ μὴδὲν πράττων ἄνευ τῆς γνώμης τῶν ὑπευθύνων ὑπουργῶν του, ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς ἔρχεται ὡρα καθ' ἣν οὕτως εἰπεῖν χειραφετίζεται ἀπὸ τῆς νέου εἰδους ὑπουργικῆς δουλείας καὶ ἀνακτῶν ὅλην τὴν Βασιλικὴν ἐλευθερίαν του δρᾶ αὐτογνωμόνως, ἀντιπροσωπεύων αὐτὸς τὸν τόπον, καὶ διεκδικῶν αὐτὸς τὰ δικαιώματα τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Καὶ ἀλλοίμονον! Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον αὗται αἱ διαλείψεις τῆς ἡγεμονικῆς χειραφεσίας! Τὰ ὑπουργεῖα θὰ μετεβάλλοντο ἐν τισὶ περιπτώσεσιν εἰς δικτατωρίας καὶ δικτατωρίας τοῦ χειροτέρου μάλιστα εἰδους. Ἐεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἢ Ὁρα ἀπερήνατο ἐντὶ ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Βουλῆς δὲν κυβερνᾷ ὁ τόπος, ἀλλ' οὔτε ἡ κυβέρνησις, ἐὰν δὲν εἶναι δόγμα ἀναρχικόν, τότε εἶναι δόγμα μὴδὲν σημαίνον. Ἐν ἀπουσίᾳ

τῆς Βουλῆς κυβερνᾷ ὁ τόπος διὰ τοῦ ὑπουργείου καὶ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοῦ Βασιλέως. Αὕτῃ νομίζομεν εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἀποχωροῦσα ἡ Βουλὴ ἀρίνει πάντοτε ὑπουργεῖον ἀπολαύον τῆς ἐμπιστοσύνης της. Διότι δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ Βουλὴ σώζουσα ἀκέραια τὰ δικαιώματά της νὰ ἴδῃ κηρυσσομένην τὴν λῆξιν τῆς Συνόδου ὑπὸ κυβερνήσεως ἣτις δὲν προέρχεται ἐκ τῶν σπλάγγνων τῆς πλειοψηφίας αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τὴν Βουλὴν κατὰ τὴν λῆξιν τῆς Συνόδου, ἀντιπροσωπεύει ἐπομένως τὸν τόπον καὶ εἶναι κυβέρνησις ἐθνικὴ, δὲν εἶναι δυνατόν μικρὸν ἀφοῦ ἴδῃ κλειόμενας τὰς θύρας τοῦ Βουλευτηρίου νὰ ὑπολάβῃ ἑαυτὸ ὑπ' οὐδεμιᾶς συνεχόμενον ὑποχρέωσεως, ἐλευθέρου ἐπομένως νὰ κινήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς πλειοψηφίας ὅπερ αὕτη ἀποχωροῦσα ἄφησε κληρονομίαν, νὰ παραβῇ τὰς ἐπαγγελίας του, νὰ μεταβάλῃ τὴν πολιτικὴν δυνάμει τῆς ὁποίας ἐσχημάτισε τὴν πλειοψηφίαν αὐτὴν καὶ νὰ τραπῇ ὁδὸν ἐν τῇ ὁποίᾳ Βουλῆς ὑπαρχούσης μόλις θὰ εἴχε συνοδοιπόρους τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη καὶ ταῦτα διαδοχικῶς παραιτούμενα καὶ ἀνανεούμενα; Ὁ πρόεδρος τῆς νῦν κυβερνήσεως κατέστησε πραγματικὴν τὴν ἀνωτέρω ὑπόθεσιν. Ὁχι μόνον ἀπὸ πολεμικῆς ἀντὶ πάσης θυσίας κυβερνήσεως ἐγένετο κυβέρνησις ἀντὶ πάσης θυσίας ὑποχωρητικῆς, ἐξαπατήσασα οὕτω τὴν πλειοψηφίαν τῆς Βουλῆς ἣτις ἐπὶ τοιοῦτω προγράμματι ἐψήφισεν αὕτῃ ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων, ἐξαιρετικὸς νόμος ἐπὶ ἐξαιρετικῶν νόμων καὶ φόρους ἐπὶ φόρων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κυβερνήσεως τιμῆς, τοιοῦτο ἐπὶ τέλους ἔχούσης πρόσχημα, ἀπεκαλύφθη κυβέρνησις καθ' ἣς ἡ δικαιοσύνη ἐπίσειε ἐν ταῖς ἐνεργείαις της τὸ φάντασμα τοῦ ἀπροχωρήτου.

Τί γίνεται ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ; Βουλὴ δὲν ὑπάρχει. Κυβέρνησις ἀπολαύουσα τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς ἐπίσης δὲν ὑπάρχει. Τί ὑπάρχει λοιπόν; Ἡ Ὁρα, ὁ θῆλυς οὗτος καθηγητὴς τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου, διαβλέπει τὸ χάος ὁ νοῦς της σταματᾷ καὶ τὸ συνταγματικόν της συμπέασμα εἶναι ἀρετὰ ἀστείον: αὐτὸς ὁ τόπος λέγει, κυβερνᾷ, ἀλλ' οὔτε ἡ κυβέρνησις. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι κυβερνᾷ ὁ Βασιλεὺς. Ἐὰν ἔλειπον καὶ αὗται αἱ ὀλίγαι περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ Βασιλεὺς ἐκυβέρνα, τότε τὸ

Ἄλλ' ὁ κ. Δήμαρχος προσνήθη βασιβοζουικώτατα μὴ ἀπαντήσας εἰς τὴν ῥητὴν ἐρώτησιν τὴν ὅτιαν τῷ προεβό-
 λωμεν διὰ τοῦ *Μη Λάτσα* τῆς παρελθούσης Κυριακῆς :
 « Ἀληθεύει ὁ κ. Φιλῆμων γράφων ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐμποδίζ-
 ζει νὰ καλλωπισθῇ ἡ Πλατεία ; » Καὶ ὡς δημοσιογράφου
 καὶ ὡς πολίτου ἐδικαιούμεθα νὰ τῷ ἀποτεινόμεν τὴν ἐρώ-
 τησιν καὶ νὰ ἀναμένωμεν ῥητὴν ἀπάντησιν. Ὡς δημόται
 εἴμεθα ἐν αἰτομον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ κ. Δήμαρχος, αἰτοῦν ἐξη-
 γήσεις περὶ τίνος τῶν δημοτικῶν, ὀφείλει νὰ δίδῃ τοιαύ-
 τας ἄλλ' ὡς δημοσιογράφου ἀνεξάρτητος ἀντιπροσωπεύομεν
 σύμπαντα τὸν δῆμον ἐπιθυμοῦντα νὰ γνωρίζῃ τίς ἐμποδίζ-
 ζει τὰς προτεινομένας βελτιώσεις. Δύριον μορεῖ ν' ἀπο-
 καλυφθῇ ὅτι ἂν δὲν σαρώωνται αἱ ὁδοὶ, ἂν αἱ ὑπόνοι
 κατὰ νεωτάτην ἐφεύρεσιν) πρέπει νὰ κυκλοφορῶσιν ἐπὶ τῶν
 δρόμων ὡς ἀληθεῖς μυροπώλιδες, ἂν τὸ χῶμα ἐξακολουθῇ
 νὰ τυλίσῃ εἰς τὰ ῥυπαρά του σύννεφα τὴν περικαλλῆ μας
 πρωτεύουσαν, ἂν τὸ νερὸ ὅπως μᾶς τὸ ἐγράψατε ἐπὶ δι-
 τῆς ἡδῆ ὁ κ. Δήμαρχος βαρῦ, θολωμένον, ἀνακατωμένον ζεί-
 λη εἰς τὴν αἰωνιότητα ἔνεκα λιθόσσεως ἱκανῶς ἐκατοστῶν
 ἐκλογέων του, ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν πηγὴν τῶν ἢ
 δὲν μᾶς ποῦν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν πηγὴν τῶν καὶ ἡμεῖς δὲν
 ζεύρομεν ποῦ. Διὰ τοῦτο ἐρωτῶμεν ἐκ δευτέρου τὸν κ.
 Δήμαρχον :
 — Εἶναι ἀληθὴ τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Φιλῆμονος γραφέντα ἢ
 ὑπονοηθέντα ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐμποδίζει νὰ καλλωπισθῇ ἡ
 Πλατεία ;

Παρὰ τοῦ κ. Ἀθανασίου Ῥουσσοπούλου οὔτε εἰδησις ὅτι
 κατέθεσε τὰ χρήματα. Μήπως δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς
 τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ
 ἀπεπέμφθη ὡς σύμβουλος ἵνα ἐπιδοθῇ εὐκολώτερον εἰς τὰς
 λοιπὰς ἐργασίας του ; Τοῦ προτεινομένου λοιπὸν τὸ Κεντρι-

κὸν Ταμεῖον ἢ οἷον δῆποτε γνωστὸν Συμβολαιογράφον. Τοῦ
 τάσομεν δὲ προθεσίαν μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Παρασκευῆς
 ὅτε πρέπει νὰ εἰδοποιηθῶμεν αὐθεντικῶς ὅτι τὰ χρήματα
 κατετέθησαν. Ἄλλως ἐσόμεθα ἐλεύθεροι εἰς τὰς κρίσεις μας
 καὶ τὰς πράξεις μας.

Πρέπει δυστυχῶς νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν κ. Τσιγ-
 γρόν. Ἡ περὶ ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἀναπτύξεως δραμα-
 τικῆς τέχνης μέριμνά του εἶναι ἀξία γενικῶν ἀνευφημιῶν.
 Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θέλομεν ἐπανέλθει.

Ἡ Ἐφημερίς ἀφοῦ ἀνέλαθε τὴν ὑπεράσπισιν ὅλων τῶν
 ῥυπαρῶν ὑποθέσεων θέλει νὰ ἐπιρρίψῃ ὀλίγον ῥόπον καὶ ἐπὶ
 τὰς συναδέλφους του. Ὑπερασπιζομένη τὴν ἀνυπεράσπι-
 στον μετὰ τῆσιν τοῦ κ. Πετιμεζᾶ καὶ ζητοῦσα νὰ παρα-
 στήσῃ τὸν ἀξιοτίμον πρῶτον εἰσαγγελέα τῶν ἐφετῶν ὡς ὄρ-
 γανον πολιτικῆς διατίθεται ὅτι προπαρασκευάσθη ὅλη αὐ-
 τὴ ἢ ὑπόθεσις δῆθεν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ πρῶτι-
 στα πάντων διὰ *ρεκλάμας* ὑπὲρ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κ. Εἰ-
 σαγγελέως. Καὶ ἐπειδὴ τὴν μεγαλειότητα ὑπὲρ αὐτοῦ βε-
 κλάμαν ἐκάμαμεν ἡμεῖς, ἡ Ἐφημερίς ὠρεῖται νὰ παραιτηθῇ
 αὐτοῦ τῆς τοῦ ἐπιχειρήματος πρὸς ἀποπλάνησιν γνωρίζουσα
 ὅτι οὐδένα θὰ ἠδύνατο νὰ πείσῃ ὅτι ἦν ποτε δυνατόν νὰ
 ἐπέλθῃ τόσῳ ἀνόητος σχέσις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς ἀντι-
 πολιτεύσεως, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει μάλιστα οὔτε ἠθικὴ τοι-
 αῦτη.

ἢ ὁ κ. Στέφ. Ζένοσ ; Ἐν μόνον θαυμάζω, πῶς ὁ ἀπειλού-
 μενος ἴστατο μέχρι τέλους ν' ἀκούσῃ τὸν πολυσύνθετον αὐ-
 τὸν ποιητικὸν ὄρισμόν τοῦ πιστολίου, ἐνῶ ἔως νὰ τελειώ-
 σῃ, ἠδύνατο τρέχων νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Σιέρρας Νεβάδας.
 Μικρὸς εἶ-ε ὁ χῶρος δυστυχῶς τῆς ἐφημερίδος ταύτης,
 ἄλλως ἤθελον παραθέσει βραχέων ἀνάλυσιν τινὸς τῶν
 δραμάτων τοῦ Κάλδερον, θὰ ἐξέλεγον δὲ ὡς τοιοῦτο La
 cena de Baltasar, ὅπου δρῶσι πλὴν τῶν προσώπων τῆς
 Γραφῆς καὶ ὁ Λογισμὸς καὶ ἡ Βιδωλολατρεία, καὶ ἡ Κενο-
 δοξία καὶ ὁ Θάνατος, ἀλλόκοτος, φλύαρος καὶ καυχησιολό-
 γος ὡς Γασκῶνος. Ἀρκούμεθα νὰ εἴπωμεν ἐν ὀλίγοις τὴν
 ὑπόθεσιν. Εὐθύς ἐν ἀρχῇ ὁ Βαλτάσαρ ἐξηγῶν τὰ σχέδιά
 του, ρίπτει κατὰ πρόσωπον τῆς Βιδωλολατρείας καὶ τῆς
 Κενοδοξίας 350 ὀκτασυλλάβους στίχους ἱκανοὺς νὰ ρίψωσι
 κατὰ γῆς καὶ τὸν ρωμαλεώτερον ταυρομάχον τῆς Μαδρί-
 τῆς, ἐκείναι δὲ παραδέχονται τὰ σχέδια, ἐκ φόβου μὴ ἐπα-
 ναλάθῃ κατ' αὐτῶν τὴν φοινικὴν τῶν στίχων ἐπιθεσιν. Ὁ
 Δανιὴλ συνεννοεῖται μετὰ τοῦ Θανάτου, καὶ οὗτος μετὰ
 τοῦ Λογισμοῦ ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Ὁ
 Θάνατος ἐμφανίζεται μετὰ τῆς ληγούσης συναλλαγματικῆς
 τῆς ζωῆς πρὸς τὸν Βαλτάσαρ, ὅστις κατ' ἀρχὰς θορυβεῖ,
 κατόπιν δ' ἐπιτυγχάνει παράταςιν προθεσμίαις. Ἡ Βιδω-
 λολατρεία τότε τὸν ἀποκοιμίζει, ὁ Θάνατος ζητεῖ νὰ τῷ
 ἐπιτεθῇ καθ' ὕπνου, ἀλλ' ὁ Δανιὴλ τὸν ἐμποδίζει. Καθ'

Εἰς τῆς ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΙΣ.

Χανούμισσαις τοῦ χαρμεῖου, τῶν Μπέηδων στολίδια,
 Χανούμισσαις τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ γλεντιοῦ κυράδες,
 Χανούμισσαις ἀμίμηταις ἴσ'τὰ νάζια, ἴσ'τὰ παιχνίδια,
 ἴσ'τὸς ἀμανέδες, ἴσ'τῆς ματιαῖς καὶ εἰς τῆς ὠμορφάδες.
 Χανούμισσαις πεντάμορφαις, παντοῦ ἐξακουσμέναις,
 ἴσ'τ' ἀφρογαλατομπουρεκοζαχαρομελωμέναις.

Μᾶς λέντε πῶς θὰ φύγετε ἀπ' τὰ δικά σας μέρη,
 Ὅπου δικά μας βίβαια θὰ γίνουσι σὲ λιγάκι,
 Γιατὶ φοβᾶσθε ἔξαφνα μὴ τοῦ Ῥωμοῦ τὸ χέρι
 Τραβήξῃ ἀπ' τὴν πόρτην τὸ ἄσπρο γιανουμάκι.
 Ἄλλὰ ποῖος μαῦρος διάβολος ἐσκέφθη νὰ σᾶς βάλῃ
 Μὴ τέτοια σκέψῃ ἀδικὴ καὶ μαῦρη ἴσ'τὸ κεφάλι ;

~~Ἐμεῖς ποτὲ γιὰ φερετζέ μὴ λέξῃ νὰ σᾶς ἴπομε,
 Ἦ νὰ σᾶς τὸν τραβήξουμε με ζεϊμπεκού βία ;
 Καλλίτερα νὰ σκάσουμε, κομμάτια νὰ γενοῦμε,
 Παρὰ νὰ κάμουμε σὲ σᾶς μὴ τέτοια ἀδικίαι.
 Γιὰ τὸ Θεὸ, Χανούμισσαις, μὴ φύγετε, σταθῆτε
 Γὰ μὴ στιγμὴ κ' ἀπὸ κοντὰ τοῦ Ἑλληνας νὰ ἴδῃτε.~~

Φορεῖτε τὰ πασσούμια σας, τοὺς ἄσπρους φερετζέδες,
 Καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε . . . κανεῖς δὲν σᾶς πειράζει·

Ὑπνου βλέπει τὸ ἀγαλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορος, καὶ συμ-
 βαίνουν σκηναὶ παράδοξοι, αἰφνίδιοι, ἀνεξήγητοι, φαντα-
 σιώδεις. Τέλος μετ' ἀλληλουχίαν συμβάντων, καὶ ὀραμά-
 των καὶ ἐμφανίσεων, ἀπαιτούσων ἐπὶ σκηνῆς μηχανισμῶν,
 οἶον τοῦλάχιστον αἱ ἰερίαι τοῦ Ορέγα, ἔρχεται ἡ στιγμὴ
 τοῦ δείπνου, ἐκεῖ δὲ ὁ θάνατος δηλητηριάζει τὸν Βαλτάσαρ
 κρυφίως, ὅστις αἰσθανόμενος τὰς ἀλγηδόνας καὶ μαθὼν τὴν
 αἰτίαν παρὰ τοῦ Δανιὴλ, ζιφυλοκεῖ καὶ ἐπιτίθεται κατὰ
 τοῦ Θανάτου καὶ ἐξέρχονται οἱ δύο μονομαχοῦντες ἀπὸ τῆς
 σκηνῆς, ἐπιστρέφει δὲ μόνος ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν σκηνὴν ὁ
 Θάνατος, ἀγγέλλων τὴν νίκην του. Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ ἡμιλεῖ
 ἡ Βιδωλολατρεία, ἥτις πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγει

Y pues su fiesta celebra
 Madrid, al humilde ingenio
 De Don Pedro Calderon
 Supplid los muchos defectos
 Y perdonad nuestras faltas
 Y las suyas etc.

Ἄ! Δὸν Πέτρε ! οἱ Μαδριτινοὶ ἴσως, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ αἰρε-

Λατρεύετε τὸν Μουχαμέτ ἴσ'τὰ ἴσ'τὸς μιναρέδες,
 Γὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάμετε καθόλου δὲν μᾶς νοιάζει.
 Ἐμεῖς δὲν θάλλομε αὐτοῦ σὰς τύραννοι Πασσαδάδες,
 Ὅτε νὰ περάσετε ζωὴ μὲ μᾶς τοὺς κουβαρντάδες.

Ἔτε καὶ σεις νὰ βάλετε τῆς μόδας καππελίνα,
 Φουστάνια μὲ μακρυαῖς οὐραῖς, μὲ πούφ καὶ φραμπὲλᾶδες ;
 Ἔτε νάλλομε μεις αὐτοῦ καὶ σεις μὲς ἴσ'τὴν Ἀθήναι ;
 Καλῶς νὰ μᾶς ὀρίσετε, Χανούμισσαις κυράδες.
 Μὲ μᾶς δὲν θὰ στραγγίσετε τῆς πίκρας τὸ ποτῆρι,
 Ποτὲ δὲν θὰ χαλάσουμε Χανούμισσαις χατῆρι.

Πέστε τί ἄλλο ἀπὸ μᾶς τοὺς Ἑλληνας ζητεῖτε ;
 Ἄν θέτε νὰ μᾶς δέρνετε σὰν σκλάβους Ἀραπάδες,
 Καὶ τοῦτο τὸ δεχόμεσθε, ἀλλὰ νὰ μὴ μᾶς ἴπῃτε
 Νὰ γίνουμε τοῦ χαρμεῖου κ' ἡμεῖς Κισαραγάδες.
 Ἄν σ' ὅλα τ' ἄλλα πρόθυμοι μαζί σας συμφωνοῦμε,
 Μόνο σ' αὐτὸ, Χανούμισσαις, τὸ ναι δὲν θὰ σᾶς ἴπομε.

Καλάι τὰ πασσούμια σας κ' οἱ ἄσπροι φερετζέδες . . .
 Ἐμπρός λοιπὸν, Χανούμισσαις, τοῦ ἔρωτα κανάρια,
 Ἐμπᾶτε μυριστόλισταις μὲς ἴσ'τὸς μπεϊγλιαντέδες,
 Γιὰ νὰ προῦπαντήσετε ἡμᾶς τὰ παλληκάρια.
 Γλυκὸ κρασί τρατάρετε εἰς τοὺς Ῥωμοὺς μ' ἀφιόνι,
 Γιὰ νὰ τὰ κάμουν θάλασσα μαζί μὲ σᾶς καὶ σκόνη.

σεν ἐξ αὐτῶν πρόσωπα, ἅτινα πηγαινοέρχονται ἐπὶ τῆς
 σκηνῆς, ὡς ἦρας τοῦ Ὀρφεμποῦ ἀπαγγέλλοντα μετὰ σο-
 βαρότητος ἀληθῶς κομικῆς ὀχληρῆς καὶ ἀπεράντου μονο-
 λόγου. Διότι πρέπει νὰ μάθητε ὅτι ἡ φλυαρία ἐν τοῖς
 δραματικοῖς ἔργοις τοῦ Κάλδερον εἶνε τὸ ἄρθρον λιπα-
 ρὸν ἔμβαμμα τῶν ἐστιατορίων, ἐν ᾧ ἐπιπλεῖ ὡς μικροσκο-
 πικὸν ὄψος ἡ οὐσία. Ὁ καλύτερος τῶν κουρέων τῆς Μα-
 δρίτης εἶνε Σπαρτιάτης σιγηλὸς ἀπέναντι τῶν ἠρώων τοῦ
 Κάλδερον. Ἐν τῷ δράματι Amar despues de la muerte
 ὁ Ἀλβάρος βλέπων τὴν μνηστὴν αὐτοῦ ἐκπένευσαν πρὸ
 τῶν ποδῶν του, καιρίως τρωθεῖσαν ὑπὸ ἰσπανοῦ στρατιώ-
 του, τί πράττει, νομίζετε ; Ἀρτεῖται εἰς τὸν κατήφορον μο-
 νολόγου διαρκούντος δέκα τοῦλάχιστον λεπτά τῆς ὥρας πλή-
 ρους δυσπέπτου ρητορικοῦ στόμφου, περιέχοντος ἀποστρο-
 φὰς πρὸς τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τὴν γῆν, τὰ ὄρη, τὴν
 θάλασσαν, ὡς ὄνιος ἐπικηδεῖς ἐκ τῶν ἐτοιμῶν, καὶ πρὸς
 τοῖς ἄλλοις—θὰ φανῇ ἀπίστευτον—καὶ λογοπαίγνια ! Ὁ-
 λετε νὰ μάθητε εἰσέτι πῶς ἡμιλεῖ ὁ ἦρας τοῦ Κάλδερον,
 ὅταν ἀργίζεται ; Ἰδοῦ.
 « Κατάθετε τὰ ὄπλα καὶ τὴν ζωὴν, ἄλλως τὸ πιστόλιον
 τοῦτο, ὅρις μετὰλλιον θὰ ἐκχύσῃ τὸ διαπεραστικὸν δη-
 πλητήριον τῶν δύο σφαιρῶν, καὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ἔσται
 σκοκάνδαλον ἐν τῷ αἵρει.»
 Ἄ! ὄνομα Θεοῦ ! Μὴ γράφει τότε ἀλλέως ὁ κ. Κορέσιος

τικοὶ δυσκόλως θὰ δυνηθῶμεν νὰ συγχωρήσωμεν vuestras
 faltas.
 Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀξίαν κἂν τοῦ ἀναμορφωτοῦ τοῦ ἰσπανι-
 κοῦ θεάτρου ἔχει ὁ Κάλδερον. Πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Λόπε
 καὶ πρὸ τούτου ὁ Σερβάντες. Ὁ μονόχειρ ἀθάνατος τοῦ
 Λόν Κιχῶτ συγγραφεὺς περιγράφει ἐν τῷ προλόγῳ τινὸς
 τῶν δραμάτων αὐτοῦ εἰς οἶαν θέσιν οἰκτρὰν εὔρε τὸ θεά-
 τρον. Πρὶν ἢ αὐτὸς γράψῃ τὴν *Νουμαϊτιαν* του, οὐδὲ θεά-
 τρον ὑπῆρξεν, οὐδ' αὐτὴ τοῦ δραματικοῦ συγγραφῆς ἡ
 τέχνη ἦτο γνωστὴ σχεδόν. Ὁ πρὸ αὐτοῦ ὑπάρξας Λόπε δὲ
 Ρουέδα ἦτο χρυσοχόος, συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιὸς ταυτοχρό-
 νως, συνέγραψε δὲ διαλόγους ποιμενικοὺς, κατὰ τὸν Βιργί-
 λιον, οἵτινες παρέστησαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ὁ ἰσπανοὸς δὲ
 τότε τοῦ θεάτρου μόνον ἐφόδια καὶ ἀποσκευὴν εἶχε φενάκας
 τινὰς καὶ μηλωτὰς χρυσομάλλους ποιμένων. Μετὰ τὸν Σερ-
 βάντες ἦλθεν ὁ Λόπε δὲ Βέγα, ὅστις ζῆσας 73 ἔτη, εὔρε
 τὸν καιρὸν νὰ λάβῃ δύο συζύγους, αἵτινες ἀμόφοροι ἔστα-
 ψαν αὐτὸν μὲ ἄλλο στέμμα πλὴν τοῦ ποιητικοῦ, νὰ ἀλ-
 λάξῃ πολλὰς παλλακὰς, νὰ γείνη, ἰσραεῖς, νὰ γράψῃ 1800
 κωμωδίας καὶ προσέτι . . . κρατηθῆτε καλά ! . . . 21 τό-
 μους λυρικῶν καὶ ἐπικῶν ποιήσεων ! ! Οὗτος τοῦλάχιστον
 ὄμως εἶνε εἰλικρινής. « Ἐγραψα ἑνίστε, λέγει εἰς τὸ *Arte
 nueva de hacer comedias*, μὲ τοὺς κανόνας τῆς Τέχνης,
 οὐκ ὀλίγοι ἐνοοῦσιν· ἀλλ' ὅτε εἶδον ὅτι ὁ ὄχλος καὶ αἱ

~~Επιούρεια λοιπόν, ὁ Ἰραδὲς ἐβγήκε κι' ὡρα ὡρα
Μὲ σὰς, γλυκεραῖς Χανούμισσας, γλυκὰ θ' ἔνταμαθούμε,
Προσμένετε μὰς μὲ κροσιὰ, μὲ στέφανα καὶ σῆρα,
Καὶ σῆρετε τὸν φροσιὲ' ἰλιγάκι νὰ σὰς 'δοῦμε.
Κι' ἂν θέλετε νὰ κάρτετε καὶ σεις εἰς ἡμᾶς μιὰ χάρι,
'Αφήσετε νὰ σὰς φανῆ καὶ 'λίγο τὸ ποῦλα.~~

* Ἄιντε μορὲ, Χανούμισσα, καὶ διόλου μὴ φοβᾶσαι,
'Απ' τὸ χρυσοῦ κεφάλι σου μιὰ δὲν θὰ λείψῃ τρίχα,
Ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀγγίζουμε, εἰκόσιμά μας θᾶσαι,
Καὶ τὸνομά θου θᾶχουμε 'στό στόμα σὰν μασιχά.
Κι' ἂν θέλῃς πρὸ καλλίτερα μαζί ν' ἀδελφωθούμε,
'Η Ρωμιοπούλα νὰ γῆνῃ, ἢ Τοῦρκοι νὰ γενοῦμε.

18 Ιανουαρίου 1881.

ΦΑΥΣΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ.

Καὶ ἄλλοι μουσουργοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ διαχύσωσι τὸ μουσικὸν αὐτῶν τάλαντον εἰς τὴν μεγαλοῦργον λυρικο-δραματικὴν ἐποποιίαν τοῦ Γκαίτε. Ὁ εὐφάνταστος Βεργλιος συνέθεσε μουσικὴν ἐπὶ τοῦ Φαύστου συμφωνίαν πλήρη σπουδῆς, ὡς συνείθιζε, πλὴν βαρεῖαν καὶ δύσληπτον. Ἐτερον ἐπὶ τοῦ Φαύστου μουσικὸν ἔργον ἐν Ἰταλίᾳ ἀνεφάνη τοῦ κοινῶς παρ' Ἰταλοῦ ὡς διαδόχου τοῦ Verdi θεωρουμένου Βοίτο, οὗτινος τὴν ἀξίαν οἱ τῶν ἔθνων μουσικολογοὶ ἐσπευσαν νὰ παραδεχθῶσιν ἐν τοῖς μεγίστοις τῆς Δύσεως θεᾶτροις ἐκτελέσαντες.

ἐγναϊκῆς ἀρέσκονται εἰς τὰ τερατώδη, ἔγεια βάρβαρος ὅπως τοῖς ἀρέσω, καὶ ὅταν γράφω κωμωδίας, κλειῶ εἰς τὸν πύρην μου τὸν Πλαῦτον καὶ τὸν Τερέντιον μὴ καταδοῦσωσιν. Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ἀκούετε ὁμιλοῦντα διευθυντὴν τινὰ δραματικοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, ὅστις—λυπηρὸν εἰπεῖν—κατὰ τῶν αὐτῶν περίπου προλήψεων ὀρεῖται καὶ σήμερον νὰ παλαίσῃ;

Ὁ Κάλδερν λοιπὸν δὲν ἀνεμόρφωσεν, οὐδ' ἔθεμελίωσε τὸ ἰσπανικὸν θεᾶτρον, ἀλλὰ μόνον ἐπλούτησε τὴν ἀπέραντον αὐτοῦ δραματολόγιον δι' ἑκατοντάδων ἔργων, ἅτινα ἂν δὲν συμπάρειον ἔτι, θὰ συμπαρασύρῃ ὁμως ἀφείκτως εἰς τῆς λήθης τὴν ἀβυσσον ὁ ροῦς τοῦ χρόνου, διότι οἱ ἐκ ναστοχάρτου ἄνθρωποι θνήσκουσι ταχύτερον ἢ οἱ ἀληθεῖς ἐκ σαρκόδ καὶ ἰούρων. Δὲν ἀρνούμαι τὸ πολὺ αὐτοῦ πνεῦμα, οὐδὲ τὴν ἐξοχὴν καὶ γόνιμον αὐτοῦ φαντασίαν, ἣν εὐφύμως ἐσύλησαν πολλοὶ μεταγενέστεροι ποιηταί, ἀλλ' ὅταν ἀναλογίζωμαι ὅτι πολὺ πρὶν ἢ ὁ Κάλδερν γράψῃ τὴν *Vina del Senor* καὶ τὴν *Devocion de la Cruz*, συναξάριον ἐκ τῶν τοῦ *Amargalōn σωτηρία*, ὅπου διηγεῖται τοῦ σταυροῦ τὰ θαύματα, ὁ Σαίξπηρ ἤδη εἶχεν γράψῃ τὸν *Mélieb*, τὸν Ἰθάλλον καὶ τὸν Ἰουλίον Καίσαρα, τότε καὶ ἄκων παραδέχομαι ὅτι ἡ ἑορτὴ ἦν δημοτελῶς ἐπανηγύρισεν ἢ Ἰσπανία τιμᾶ τὴν φιλοπατρίαν τῆς, ὅχι ὁμως καὶ τὴν φιλοκαλιαν τῆς. Καὶ ὅταν ἀναλογίζωμαι ἐπίσης ὅτι ὁ φίλος μου κ.

Πλὴν πρὸς κατανοήσιν τοιαύτης ποιήσεως ἀπαιτεῖτο πνεῦμα οὐχὶ ζωρὸν καὶ ταραχῶδες ἐκ τῆς κύκλω ἀτμοσφαιρας ἀντλοῦν, ἀλλὰ γλυκὴ καὶ ἡρεμον ἀριστάμενον τῶν ἐπιγεῶν καὶ ἀντιμετωπίζον τὴν ἐν ἀπείρῳ ἐκστάσει ψυχὴν πρὸς τὸ θεῖον.

Ὁ ἐν τινι παρεκκλήσῃ κατ' ἀρχὰς ὀργανοπαίκτης Γκουνὼ μελετήσας ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς ἐκκλησίας βαθέως τὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν ἠδυνήθη μόνος νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰ μουσικὰ ἐκείνα σημεῖα τὰ διαγέοντα εἰς ἀμμονίαν ἅπασαν τὴν θείαν καὶ σατανικὴν τοῦ Φαύστου φιλοσοφίαν.

Οὐδέποτε ἔργον ἐστέρθη διὰ πλειοτέρας ἐπιτυχίας ὅσον ὁ τοῦ Γκουνὼ Φαῦστος* ἐκάστη ἀμονία, ἕκαστον ἄσμα, ἐκάστη γότα περιέχει ἀντίστοιχον ἐν τῷ δράματι σκίψιν. Ἡ εἰσαγωγή ἐν τοῖς κλασσικοῖς ἔργοις θεωρεῖται ὡς τὸ μέτρος ἐκεῖνο τὸ περιέχον τὴν διάνοιαν τοῦ μουσουργοῦ καὶ ἐν ὀλίγοις ἅπαν τὸ ἔργον περιελθόν ἐξ οὗ ὁ καλλιτέχνης ὀρμώμενος προχωρεῖ εἰς τὰ καθ' ἕκαστον.

Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν τέχνης καὶ βαθείας μελέτης ἢ εἰσαγωγῆ τοῦ Φαύστου κατέχει θέσιν μεταξὺ τῶν πρωτίστων τοιοῦτου εἶδους συμφωνιῶν, οἷσι ἡ *ouverture* τοῦ *Barbier de Seville*, ἢ εἰσαγωγὴ τοῦ *Guillaume Tell* καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ *Μαγερβέρου Preludio τῶν Huguenots*.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ δράματος ἀκούων τις τὴν εἰσαγωγὴν αἰσθάνεται ἑαυτὸν συνεχίζοντα τὰς σκέψεις του βαυκαλιζόμενον ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ δράματος σοβαρᾶ καὶ ῥεμβωδῶς ποιήσει. Οἱ σιγανοὶ ἐν ἀρχῇ τόνου προβαίνουσι βαθμῶδον εἰς δυσλήπτους κατ' ἀρχὰς πλὴν τεχνικωτάτης ἀρμονίας, ὡσεὶ τὸ φιλοσοφικὸν μέρος τοῦ δράματος περιεχοῦσας, καὶ καταλήγουσιν εἰς μέλος πλήρως περιπαθείας, ἢ ὅλη δὲ συμφωνία σβύνεται οὕτως εἰπεῖν ἐντός ὑποκόφων φθόγγου, οἷτινες βαθεῖαν αἰσθησιν καταλείπουσι τῷ ἄκροατῇ καὶ ἐπισύρουσι τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τὴν ἐξακολουθῆσιν.

Πολὺς ἀπαιτεῖται χώρος ἵνα ἀναπτύξωμεν τὸν ἀπειρον

Εἶνος ἐξ αἰτίας ἐνὸς κατηραμένου μύρου, ὅπερ εὐρέθη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ σίγρου του, ἐθήκεν ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ τὸν Κάλδερν καὶ τὸν Βύρων, δηλ. τὸν ποιητὴν τῆς *Ρούθ* καὶ τοῦ *Βαλτάσαρ* καὶ τὸν τοῦ Ἄνδρ Ζουὰν καὶ τοῦ Ἀρά, δὲν ἤξεύρω πρᾶγματι τί νὰ σκεφθῶ, καὶ κατὰ μέρος θέτων τὴν μετριοφροσύνην, ἔχω τὴν ἀπαίτησιν, καὶ τοῖς τὸ εὐχομαι, νὰ γράψωσιν οἱ φίλοι μου ὕμνον καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μου διακοσιετηρίδα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἔγραψα εἰσὶν 73 *auto-sacramentales*, ἀλλ' ἐνδέχεται νὰ τὰ γράψω εἰς τὸ μέλλον.

Εἶνε τὸσον θερμὸς ὁ καύσων ἐνίοτε εἰς Ἀθήνας!

Bobb.

ἐν τῷ *quatuor* τέχνῃ, τὰ θέλγητρα τοῦ *Duo*, τὸ τεχνικώτατον *Kermesse* καὶ τόσα ἄλλα προϊόντα μουσικῆς δυνάμεως καὶ τέχνης σπανίας. Ἀδυνατοῦμεν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸ μοναδικὸν καλλιτέχνημα *air des bijoux*, ἐν ᾧ ἄλλοι πάλῃλοι συγκινήσεις οὐδέποτε ἠδύναντο νὰ ἐκχυθῶσιν εἰς γλυκυτέρους λαρυγγισμούς. Ἀλλὰ μήπως τοῦτου ὑπολείπεται ἢ ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει πρὸ τῆς ἐκκλησίας σκηνῆ καθ' ἣν ἀκούονται οἱ τοῦ ποιητοῦ πνεύματος τόνοι βαρύνοντες τὴν ψυχὴν τῆς ταλαινῆς Γκρέτχεν; ἔξεφράσθη ποτε ἐπιτυχέστερον ἢ τῷ σὺν συνειδότος τοῦ ἀμαρτήματος; ἢ τέχνη φθάνει εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον ἐν τῇ ἀμιμῆτῳ *ensemble* τῆς προσευχῆς τῆς γονυπετούσης Γκρέτχεν καὶ λειποθυμοῦσῃς ὑπὸ τῆς βραχείας ἀρμονίας τῆς δεινῆς τοῦ Μεριστοφελοῦς ἀρᾶς. Καὶ ἕτερον ἢ μαγικὴ τοῦ Γκουνὼ ῥαβδος πλάττει ἀριστούργημα τὴν ἀμέσως μετὰ τὴν τῆς τρίτης πράξεως δυσδίαν πρὸς τὰ ἄστρα ἐξομολόγησιν τοῦ ἀθέου ἔρωτος τῆς *Μαργαρίτας*. Ἐν τῷ ἐν Ἀθῆναις μελοδράματι δυστυχῶς πάντοτε ἀπέκοψαν τὴν σκηνὴν ἐν ᾗ ἐργάζεται ψάλλουσα ἢ *Μαργαρίτα* πρὸ τοῦ κλωστήρος, ὅπου κατὰ παράδοξον ἐμπνευσιν οἱ διακεκομμένοι μουσικοὶ φθόγγοι ὁμοιάζουσι ταῖς δονήσεσι τεταμένης κλωστής, ὡς καὶ τὴν *nuit des Valpurgis*, ὀλόκληρον φαντασιώδη πρᾶξιν περιέχουσαν δύο ἀμιμῆτους συνθέσεις, τὸ βακχικὸν ἄσμα καὶ τὰς δονήσεις τῶν ὠρῶν τοῦ μεσονυκτικοῦ ἐν τῷ ὠρολογίῳ τοῦ *Salora*. Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις ἢ ἐκ τοῦ Φαύστου ἐντύπωσις μαγεύουσα τὴν διάνοιαν τῶν παρόντων πλὴν μὴ δυναμένων ἄμα τὴν πῶσαι τῆς αὐλαίας νὰ συγκρατήσωσιν ὡς ἐν ἄλλοις μελοδράμασι τὰς ὡς ἀτμὸς διαφευγούσας μελωδικὰς ἀρμονίας.

Κώνσταμ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ.

II

Νεάπολις 6)18 Ιουλίου 1881.

Περιμένεις νὰ σοι ἀποστείλω τὰς περιγραφὰς τῶν θαυμασιῶν τῆς Ἰταλικῆς Ἐκθέσεως. Μ' ἐφαντάζεσο ἴσως μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐκεῖ, ἐν τῇ λαμπρᾷ πρωτεύουσῃ τῆς Λομβαρδίας, περιφερόμενον ἀνὰ τὰς ποικίλας αἰθούσας τῆς Ἐκθέσεως, ἰσάμενον ἀφῆνης ἐν καταπλήξει μεταπιπτοῦση εἰς ἐνθουσιασμὸν πρὸ τερατώδους τινὸς ἀτμομηχανῆς, ἐφ' ἧς τὸ πνεῦμα τῆς Νέας Ἰταλίας οἰστρήλατον ἐν μέσῳ τοῦ δεινοῦ πατάγου καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν τροχῶν προκαλεῖ τὸν ὑπὸ μορφήν καταμέλανος θερμαστοῦ ἐν ἰδρωτὶ ὀργῶντος Δαίμονα τῆς γηραιᾶς Ἀλβιῶνος . . . ἢ ῥεμβάζοντα καὶ φαντασιάζοντα ἐνώπιον συλλογῆς τινος τριχάπτων τῆς Βενετίας, τὰ ὅποια ἐν τῇ ἀτμῶδῃ αὐτῶν ἀορίστη, ἀδιαγράπτῳ ὑποστάσει φαίνονται τόσα ὄνειρα ἀφ' ὧν μιὰ γυναικὸς μορφή μειδιώσα ἀνακύπτει, ἢ θαυμάζοντα πρὸ σαπωνοκτάστου τινὸς μνημείου, ὅπερ ὑπὸ τῆς Τέχνης ζωογονούμενον φαίνεται ζητοῦν σοι ἐν ποίημα, ἢ εἰκόνα τινὸς τοῦ *Michetti* ἀποθαυμάζοντα, ἧτις ὑπὸ μυρίας καὶ ταῖς μᾶλλον ἰδιοτρόπους παραστάσεις τὸ αὐτὸ μυστήριον ἐπιμένει σοι ἀποκαλύπτουσα, τὴν νεότητά, τὴν δύναμιν, τὴν ζωὴν . . . Μὲ ἤκουες ἴσως κονίζοντα ἐνα αἶνον πρὸ τῆς μαρμαρίνου ἐκείνης ἐκδηλώσεως μιᾶς ὑψίστης, ἀλλὰ παράφρονος ἰδέας, τοῦ *Duomo* τῶν Μεδιολάνων, ἢ πρὸς φλυαροῦς τινὰς *Milanέζους*, *Milanέζων* καὶ ἐμὲ ἐρήμερον καὶ φλύαρον . . . ἰσόβιον, διαλεγόμενον.

Μάταιον, μεθ' ὅσα ἤδη ἔλαβες τὴν ὑπομονὴν ν' ἀναγνώσῃς, νὰ σοι προσθέσω ὅτι ἡπατᾶσο· ματαιωτέρα ἔτι ἢ ἀρχὴ αὐτῆς τῆς παραγράφου μετὰ τὴν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἐπιστολῆς μου μειδιώσαν *Νεάπολιν*.

* Ἡ Νεάπολις ζεῖποτε καὶ ὅλη μειδιά· ὁ οὐρανὸς τῆς εἶναι ἐν ἀπειρον κυανοῦν μειδίαμα, ἢ θάλασσά τῆς μειδιά, Νηρηϊκὴ προκλητικὴ, μειδιώσιν ζεῖποτε αἱ κόραι αὐτῆς αἱ μελανόφθαλμοι, αἱ νύκτες αἱ κάταστροι, οἱ λόφοι τῆς οἱ καταπράσινοι, ὡς μειδιά ἔτι μελαγχολικῶς ἢ ἐπὶ τὸν ζῶπον τοῦ ἡρεμοῦντος κόλπου καὶ ἀπὸ μυστηριώδους, ἀφανοῦς λέμβου ἀφιπταμένη *μαρκαρόλα*, ἢ λιγυρὰν περιστέφει τῆς παθητικῆς κηθάρας ἢ ἀρμονία . . . Καὶ τὸ μειδίαμα αὐτὸ ἐπιτέλλει, δίκην φαινομένου φυσιολογικοῦ, ἐπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὄψιν τοῦ Βεσουβίου, ὅστις, τιτάν σύνοφρος νέρην ἀναπέμπων καὶ ποταμούς, φλεγέθοντας ἔξεργαζόμενος, φαίνεται μᾶλλον ἀξίων τὰς τερατώδεις γάρβιτας *παμμεγέθους*, ἰκαταμετρήτου *γαργιλῆ*, καὶ ἐπ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς μορφὰς τῶν ἐνταῦθα ἐπὶ βραχὺ ἐπιδημοῦντων ἡμετέρων συμπατριωτῶν, οἷτινες *flâneurs* μοναδικοὶ, τοὺς πόδας καὶ τὸ ῥεβδίον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου σύροντες, εἰς πᾶν μέρος τῆς πόλεως ἐπιδείκνυνται ἐν Ἀνατολιτικῇ βλακῶδῃ μακαριότητι μειδιώντες . . .

* Καὶ κατ' Ἰούνιον μάλιστα! Ἡ Νεάπολις ἐλαφρὰν ἐκλείπουσαν ἐσθῆτα ἀναδυθεῖσα κυλίσται ἐν ὀργίσι χρωμάτων καὶ μύρων μέθῃ καὶ ζάλη κορυφούμενη κατέχουσιν αὐτὴν καὶ ὑψηλότερον καὶ φαιδρότερον τονίζει τὸ ἄσμα τοῦ ἔρωτος ἢ αἰώνιος τῆς Σειρήνων νεότης.

* Ὅπου καὶ ἂν στραφῆς ἄνθη καὶ σπεύδοντες ὑπόπτεροι, ἐντός ἐλαφρῶν, μικροσκοπικῶν, πολυχρῶν *σκαρπινίων* πόδες . . .

* Ἐκαστον ζεύγος αὐτῶν, ἕκαστον ῥόδον σοῦ ἐμπνέει ἢ σοῦ ἀποκαλύπτει ἐν ποίημα μεστὸν μέθης καὶ ζάλης καὶ μύρων καὶ βίγους καὶ εὐθυμίας . . .

* Ὁ Ἰούνιος θὰ παρέλθῃ· τ' ἄνθη αὐτοῦ θὰ ἐκλείψωσι καὶ ἐπὶ τοῦ φαιῶ λιθοστρώτου τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ ἀπαλοῦ τῆς *Villa* ἐδάφους τὰ *σκαρπίνια* θ' ἀντικαταστήσωσιν αἱ ἐπίσης κομψαὶ ἀλλ' ἤττον μεθυστικαὶ *bottes* . . . τότε δὲ ἢ ἐν Μεδιολάνοις ἐκθεσις θὰ διαρκῇ καὶ θὰ συμπληροῦται ἔτι . . .

* Μ' ἐνόησες; . . . Μὴ χολωθῆς· δὲν εἶναι καιρὸς, ὅχι, δὲν εἶναι καιρὸς ν' ἀφήσω τὰς αἴβρας καὶ τὰ λουτρά τῆς Νεαπόλεως, ν' ἀφήσω τὸ διηνεκές, ἑκατονταπλάσιον, ἀπαράμιλλον τοῦτο φάληρον σπεύδων ἐκείσε ἐν τῇ βρειά, σοβαρᾶ, ἐμπορικῇ τύρβῃ τῆς κομψότερας, ἀλλ' ἤττον φιλογέλωτος μητροπόλεως τῶν Λομβαρδῶν . . .

* Σοὶ ὑπεσχέθην τὴν *Ἐκθεσιν*. Θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου, ἀλλ' ὅπως ἐγὼ ἐνοῶ. Αἱ ἑορταὶ τῶν ἑγκαινιάσεων, αἱ βασιλικοὶ ὑποδοχαί, αἱ ἐξαλλοὶ ζητωκραυγαί, τὰ πυροτεχνήματα, οἱ περίπατοι, αἱ διαδηλώσεις, ἐγένοντο ἤδη, παρήλθον, ἐθεσέθησαν, οὐδὲ θ' ἀνακαλέσω ἐγὼ ἤχῳ τινι

αὐτῶν καὶ ἀνάμνησιν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ὅπερ εἶδεν αὐ-
τὰς ἐκτιθεμένας ἐν ταῖς στήλαις καὶ ταῖς σελίσι τῶν πε-
ριοδικῶν καὶ ἐφημερίδων τοῦ παρελθόντος Μάτου . . .

*

Ἰδιόμοροι ἡμεῖς πρὸς τὰ τοιαῦτα πομπώδη θεάματα καὶ
τὰς ἐπιδείξεις αἵτινες μέχρι τοῦ νῦν αἰτιολογοῦσι τὴν ἀ-
διάρρηκτον συνύπαρξιν τοῦ ὄχλου καὶ τῶν βασιλέων, προ-
σεχῶς ἐν τῇ βαρείᾳ τῆς Ἰταλικῆς Ἐκθέσεως τύρβῃ θὰ ζη-
τήσωμεν ν' ἀκροασθῶμεν μόνον τῶν παλμῶν τοῦ στήθους
ἐνὸς λαοῦ ἀδελφοῦ καὶ εὐδαιμονεστέρου ἡμῶν, ὅστις ζῆ.
ὄργᾳ, ἐργάζεται, χωρεῖ ἐπὶ τὰ ἔμπροσ, ἐν τῇ σήμερον κα-
τακτῶν τὸ λαμπρὸν τῆς αὔριον μέλλον . . .

*

Θ' ἀρχίσω ἐντεῦθεν, ἐκ Νεαπόλεως, παρουσιάζων σοι τὸν
λαὸν τοῦτον . . . ὄχι.

Προτιμῶ ν' ἀναβάλω τὴν ἀρχὴν ταύτην διὰ τὴν μέλ-
λουσαν ἐπιστολήν μου.

Ἰπεριώτης.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

Ἐν Φαλήρῳ χθὲς ὁ ἐκ Θεβῶν Κωνσταντῖνος Ρίζος ἐτῶν
25 ἐπινίγη περὶ τὰς 6 1/2 τῆς πρωίας κτυπηθεὶς τὴν δε-
ξιὰν παρεῖαν. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἰατροὺς νὰ μελετήσωσι
τὸ νέον τοῦτο εἶδος τοῦ θανάτου, διὰ νὰ προφυλαχθῶμεν
ἀπὸ τὰ ραπίσματα ἃν ᾖνε ἀληθές.

**

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Κατωτέρω βλέπει ὁ ἀναγνώστης περὶ τοῦ ξενοδοχείου
ἢ Ἀφροδίτη ἐν τῇ νέα Φαληρικῇ ἀκτῇ, τὸ ὅποιον διευθυ-
νει ὁ Φιλόκαλος Ν. Διδόλης, εὐφραίνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν
κάθηται εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου τούτου, πλουτι-
σμένων μετὰ περιφήμων ψητῶν, ὠραιωτάτων φαγητῶν,
παντοειδῶν φρούτων καὶ μετ' ὧν πλέον ἐκλεκτοτέρων οἴνων,
Παργιλέδες Σμυρναϊκοὺς, τουμπεκὴ ἀτζέμικον (μυρωδάτον)
καὶ καφὲ Γιεμένικον ἔχει τὸ αὐτὸ καφφενεῖον τοῦ κ. Ν.
Διδόλη».

Μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Κόντος ἔδωκεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν
τακτικὴν μήνυσιν κατὰ τοῦ συντάκτου τοῦ Ὀλύμπου καὶ
τοῦ δικαταλήκτου κ. Φιλοκάλου Ν. Διδόλη ἢ Διδόλη.

**

Ἐκ τῶν Ἡμερησίων Νέων.

Παράστασις τῆς Lucias ἰπέτυχεν. Ὁ baritonos καὶ ὁ
tenoros . . . »

Μὴ θέλει νὰ γίνῃ Ἰσπανὸς ὁ κ. Βυθινός; Αὐτὸ πάλι εἶνε
καινούριο εἶδος trellas.

**

Ἐπιγραφή φυλλαδίου:

Ὀλίγαι λέξεις ἀπαγγελλοῦσαι κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Β.

Κοῦδᾶ ὑπὸ Νσοφύτου Καλογήρου καὶ Δομενίκου Γαρδαλι-
κιου. Ἐν Κεφαλληνίᾳ κλπ.»

Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκομεν ὅτι ὁ ἐπικηδεὺς λόγος ἀπαγ-
γέλλεται ὑφ' ἐνός· τῶρα μανθάνομεν ὅτι ἔμπορεῖ νὰ γείνη
καὶ duetto.

**

*

Ἐρωτᾷ τις μάγκαν πωλοῦντα τὰ Κόλλυθα.

— Τίνος εἶνε αὐτὸ τὸ ποίημα;

— Τοῦ Παράσχου, Κύριε.

— Κύριε ἐλέησον.

Κώστας ὁ σκουπιδοῦς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΓΕΛΟΙΑ.

Χωρική τις μάρτυς ἡλικίας 40—45 ἐρωτώμενη ὑπὸ τοῦ
κ. προέδρου τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν κατὰ τὸν ὄρκον
πόσων ἐτῶν εἶνε, ἀπεκρίθη 25. Παρατηρήσαντος τοῦ προέ-
δρου ὅτι κρύπτει τὰ χρόνια τῆς, αὐτὴ ἀπήντησε ασάμπτως
θὰ σὲ δῶ κ' αὔριον νὰ τὰ κρύψω ἢ μὴ δὰ φοβοῦμαι μὴ μοῦ
τὰ πάρης.»

Ἡ αὐτὴ μάρτυς ἐρωτηθεῖσα τί δουλιὰ κάμνει, εἶμαι ὑ-
πανδρευμένη κ. πρόεδρε.

Πρόεδρος. Καὶ εἶνε δουλιὰ ἢ ὑπανδρεία;

Μάρτυς. Σὰν δὲν ἔχη δουλιὰ ἢ ὑπανδρευμένη πῶχει ἄν-
δρα καὶ παιδιὰ ποιά θὰ ἔχη.

Πρόεδρος. Θέλεις νὰ εἴπῃς ὅτι κάμνεις τὴν δουλιὰ τοῦ
σπητιοῦ σου;

Μάρτυς. Καὶ τοῦ σπητιοῦ μου κάμνω, κάμνω κι' ἀπόξω.

Ἐν τῷ αὐτῷ Κακουργιοδικεῖῳ δικαζομένου τινος ἐπὶ ἀ-
καιρῆσει γενομένη διὰ μαχαιρίου (κάμας), ὁ ἀντεισαγγε-
λεὺς Κοῦδᾶς παρατηρεῖ πρὸς ἐξεταζόμενον τινα μάρτυρα
ὅτι ἢ διὰ κάμας ἀνθρωποκτονία τῷ προξενεῖ πολὺ μεγαλη-
τέραν αἰσθησιν, παρὰ ἢ διὰ πυροβόλου ὄπλου.

Ὁ μάρτυς εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην ἀπαντῶν:

Ἐκαστος, λέγει κύριε εἰσαγγελεῦ, εἰς ὅποιον ὄπλον εἶνε
περισσότερον συνειθισμένος.»

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Εὐχαρίστως διεβεβαιώθημεν ὅτι ὁ φίλος Ἐνωμοτάρχης
Φαλήρου κ. Κηρύκος δὲν προσηνέχθη κακῶς πρὸς τὸν ναύ-
την περὶ οὗ ἐγράφομεν, καθόσον μάλιστα ὁ αὐτοῦ οὗτος
ἦτο μέθυσος καὶ ἐνόει νὰ πηγαίη δ' ἀ μέρου τῶν ἀμαράν-
των. Ὅπως δὴ ποτε συνιστῶμεν καὶ πάλιν εὐγένειαν καὶ
ἡμερότητα.

ΑΝΑΧΩΡΕΙ

σήμερον δι' ἐκδρομὴν μέχρι Παρισίων ὁ φίλτατος συνεργά-
της μας καὶ νεαρὸς διδάκτωρ τοῦ δικαίου κ. Κώστας
Σταμπολόπουλος. Ὄρα του καλῆ.